

УДК 811.161.2'373

ЗАГАЛЬНИЙ СТАН ДОСЛІДЖЕННЯ ТОПОНІМІВ НА -АНИ (-ЯНИ) У СЛОВ'ЯНСЬКОМУ МОВОЗНАВСТВІ

Інна Царалунга

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
кафедра української мови,
вул. Університетська, 1/234, 79602 Львів, Україна,
тел.: (80 322) 296 47 17*

У статті звернено увагу на основні досягнення української і слов'янської лінгвістики у галузі дослідження топонімів з формантом -ани (-яни). Незважаючи на архаїчність ойконімів цього типу, їх особливу цінність для вивчення історії заселення краю, для історії української мови, в українському мовознавстві такі назви поселень ще не були об'єктом цілісного дослідження.

Ключові слова: топонім, ойконім, словотвірна модель.

Актуальність дослідження ойконімії визначається посиленням інтересом мовознавців до вивчення структури та історії розвитку найменувань поселень. На сучасному етапі в українській ономастиці існує дві категорії ойконімічних досліджень – вивчення ойконімної системи в межах окремої історико-географічної області України, так зване регіональне, і комплексне дослідження певного структурно-словотвірного типу географічних назв, так зване ареальне. Вони включають у себе розгляд топонімів у лексико-семантичному, структурному, історичному, географічному аспектах, що зумовлює основні етапи роботи: збирання ойконімного матеріалу, інвентаризація і класифікація назв, їх структурний, словотвірний і етимологічний аналіз, статистичний аналіз матеріалу і вияв ареалів певних ойконімів. Регіональний аналіз географічних назв дає можливість визначити словотвірні моделі, репрезентовані на певній території, етимологізувати їх з урахуванням антропоніміки і діалектної лексики краю, встановити їх продуктивність, ареали поширення, простежити динаміку ойконімійної системи регіону, а також соціально-економічні, історичні, демографічні процеси, що відбувалися протягом певного періоду. Причому перевага регіонального вивчення топонімів у тому, що мовознавець має змогу залучити у сферу вивчення практично всі найменування поселень, здійснити їх аналіз у зіставленні з місцевими природно-географічними, історико-етнографічними даними. Дослідження українських ойконімів певної структурно-словотвірної моделі дозволяють глибоко й всебічно опрацювати сучасні та історичні назви, з'ясувати особливості їх виникнення, показати різноманітність твірних основ, простежити динаміку та ареали їх поширення, провести порівняльний аналіз з назвами цього типу інших слов'янських територій, визначити їх місце в загальнослов'янському ономастичному контексті.

Одним із найважливіших завдань сучасної ономастики є вивчення найдавніших і найбільш значущих моделей ойконімів з точки зору структури та семантики їх основ, їх кількісної і територіальної репрезентації в різні історичні періоди. Палітра структурно-словотвірних моделей ойконімів України надзвичайно різноманітна. У ній наявні найдавніші формації, утворені на загальнослов'янському мовному ґрунті, серед яких виділяються топонімійні типи з формантами:

***-jъ:** укр. *Доброміль*, рос. *Судомир*, білор. *Лукамір*, луж. *Trebogoś*, с. х.

Lutomer, ч. *Toužim*, болг. *Маломир*, пол. *Domaradz*;

***-ьскъ:** укр. *Турійськ*, рос. *Изборск*, білор. *Слуцк*, пол. *Rajsk(o)*, болг. *Водельськ(o)*;

-ичі (< *-itji): укр. *Сновидовичі*, рос. *Витославичи*, білор. *Семігосцічы*, луж. *Domaslaviči*, с. х. *Berislaviči*, пол. *Radłowiec*;

-ани/-яни (< *-jane): укр. *П'ятничани*, рос. *Вержавляне*, білор. *Подрэчаны*, словац. *Sučany*, луж. *Delany*, ч. *Jezeřany*, пол. *Olszanu*;

-ин (< *-inъ), -ів (< *-ovъ/*-evъ): укр. *Пирятин*, білор. *Столін*, ч. *Slovičín*, болг. *Видин*, укр. *Чернігів*, рос. *Юрьев*, пол. *Kraków*, болг. *Радичев*, ч. *Přšerov*;

-инці (< *-inъсі), івці (< *-ovъсі): укр. *Микулинці*, рос. *Ногатинцы*, болг. *Драйинци*, словен. *Sodišinci*, укр. *Боришківці*, рос. *Миловцы*, болг. *Райчиловци*, с. х. *Milosavci*, словац. *Budkovce*.

Перелік давніх топонімічних типів можна продовжити й іншими моделями топоназв, зокрема, утвореннями на **-ата (-ята), -изна, -иха, -иця, -ище, -увата** та ін. Кожен з наведених типів ойконімів має своє семантичне наповнення твірних основ, структуру і представляє певну групу географічних назв, яка, проектуючись на територію, виявляє певний історичний колектив, що репрезентував свою культуру і жив у відповідний час.

Особливо цінні для дослідників архаїчні назви поселень, що сягають своїм корінням праслов'янської доби. Чи не найбільш повно з-поміж найдавніших структурно-словотвірних моделей ойконімів України вивчені географічні назви на **-ичі** [7; 9]. Вивченню топоназв на ***-jъ** присвячено праці О.А.Купчинського, Л.Н.Радьо [8; 10; 12]. Ґрунтовний аналіз топоназв структурно-словотвірної моделі на **-ин, -ів** містить дисертаційна робота З.О.Купчинської [6]. Формування ареалу українських топонімів на **-івці, -инці**, їх структурно-семантичні особливості дослідив Д.Г.Бучко [3].

Проблемі вивчення слов'янської ойконімної структурно-словотвірної моделі з формантом **-ани (-яни)** присвячена значна література, проте в українських ономастичних студіях ці топоназви розглядали лише принагідно і здебільшого в регіональних дослідженнях. Одним з перших став вивчати українські топоніми на **-ани (-яни)** Г.Ф.Шило, який розглянув їх з погляду структури і семантики твірних основ [13]. Науковець кваліфікував їх як назви ранньослов'янського періоду, які зберігають продуктивність і на сучасному етапі. Формально Г.Ф.Шило поділив топоніми на **-ани (-яни)** на суфіксальні та префіксально-суфіксальні утворення, вирізняв відапелятивні та відантропонімні назви на **-ани (-яни)**. Щодо семантики переважають назви на позначення природних особливостей певної місцевості (*Вільшани, Озеряни*). Менш продуктивні назви, утворені від імені засновника поселення (*Іванчани, Микитяни*) [13: 132].

Д.Г.Бучко аналізує топоназви зазначеної моделі у межах Покуття [2]. Дослідник зауважує, що цей тип топонімів представлений на всіх слов'янських територіях. На означення топоназв на **-ани (-яни)** учений увів термін „відетнонімі назви” як такі, що вказують на походження, спосіб заселення певної території та інші ознаки, і як ті, що утворені шляхом топонімізації етнонімних назв найменувань жителів. Учений підкреслює живучість іменувань поселень за назвою людей, що оселилися в них, припускаючи, що в цьому знайшла відображення архаїчна дворищна система заселення території [2: 20-22]. Д.Г.Бучко простежує продуктивність цієї структурно-словотвірної моделі в ойконіміконі Покуття протягом XIII-XX ст., зауважуючи, що утворення на **-ани (-яни)** становлять одну з характерних рис покутської топонімії. До найдавніших назв з цим формантом, тобто фіксованих після XIII ст., він зараховує ойконім *Драгомирчани*, утворений від

суфіксального композита *Драгомирко*. Процес їх утворення закінчився у XVIII ст. із завершенням формування усіх архаїчних типів топонімів, що існували на Покутті на той час [2: 32, 47].

Покутські ойконіми на **-ани (-яни)** вивчає Д.Г.Бучко і у статті “*Ойконіми Покуття на -ани, -яни на загальноукраїнському фоні*” [1: 83-86]. Дослідник зазначає, що назви поселень зазначеного типу належать до найбільш архаїчних як в українській, так і в слов'янській ойконімії взагалі. Автор порушує питання походження та структури українських топоназв на **-ани (-яни)** у порівнянні з польськими, чеськими, словацькими топонімами цього типу. У результаті аналізу твірних основ покутських і в цілому українських ойконімів на **-ани (-яни)** учений приходить до висновку, що абсолютна більшість з них походить від іменників, які є найменуваннями людей за характером місцевості, де вони оселилися або звідки походять (*Озеряни, Ставчани*), або ж які вказують на переселенців з інших місцевостей чи населених пунктів (*Галичани, Тисменичани*). Одиницними прикладами представлені ойконіми, мотивовані особовими назвами (*Драгомирчани, Гошани*). На думку Д.Г.Бучка, українські ойконіми на **-ани (-яни)** розвинули давню традицію творення етнонімів (*поляни, древляни*), тому є відетнонімними. Локалізуються топоніми досліджуваної моделі головним чином на Правобережній Україні (Буковина, Покуття, Бойківщина, Наддністрянщина) – на найдавніше заселених територіях.

Ю.О.Карпенко розглядає топоніми на **-ани (-яни)** у складі буковинської топонімії [4]. За походженням ці оніми мовознавець визначає як назви людей за ознаками якоїсь однієї особи або за ознаками місця проживання, що стали згодом назвами місця їх проживання, причому утворювалися вони і від імен засновників, і від імен власників поселень (*Петричани, Ворничани*) [4: 60-61]. Поряд з українськими ойконімами на **-ани (-яни)** дослідник виявляє романізовані варіанти топонімів цього типу з **-eni** (*Лужани, 1453 – Lujeni, 1662*), (*Михучани, 1508, тепер с. Михайлівка – Mihuseni, 1762*), і приходить до висновку, що серед молдавських варіантів буковинських топонімів суфікс **-ень** більш продуктивний, ніж суфікс **-яни** серед слов'янських варіантів [4: 17]. У XVIII ст. повністю здійснилося розщеплення слов'янської моделі на **-ани (-яни)** та молдавської на **-ени, -ень**, вони розвинулися у дві різні моделі топонімів, які належать різним мовам і пов'язуються лише генетично [4: 76]. Автор порушує питання кількісної характеристики топонімів на **-ани (-яни)**, їх просторової локалізації протягом XV-XX ст., простежує динаміку розвитку цього словотвірного типу, за поширеністю новотворів встановлює відносну продуктивність цієї моделі у певний період.

В.В.Котович у дисертаційній роботі “*Ойконімія Опілля XII-XX ст.*” зараховує ойконіми на **-ани (-яни)** до дуже давньої слов'янської топонімічної моделі [5]. Мовознавець кваліфікує їх як відетнонімні назви поселень, що виникли шляхом топонімізації множинних апелятивних назв на означення групи людей за характером чи за якимись іншими особливостями місцевості, на якій вони оселилися (*Озеряни < озеряни „люди, що оселилися біля озера”*), або від назв поселень, з яких вони прибули (*Перемишляни < перемишляни „переселенці з Перемишля”*) [5: 6]. В.В.Котович встановлює продуктивність топоназв цього типу на досліджуваній території протягом XII-XX ст., досліджує ареал їх поширення. [5: 8].

Я.О.Пура, здійснюючи комплексне дослідження етимології, словотвору та інших аспектів назв населених пунктів Ровенщини, зараховує ойконіми на **-ани (-яни)** до множинних ойконімів на **-и, -і**: *Дубляни, Могиляни, Нагоряни, Озеряни, Подоляни, Поляни* [11]. На думку мовознавця, часто вони мають антропонімічну основу, тобто походять від особових назв *Дублян, Могилян* та ін., виражають

патронімію чи формальну плюралізацію різних лексико-семантичних структур, де **-и, -і** є нейтральним топонімічним формантом. Визначення географічних назв з формантом **-ани (-яни)** як множинних ойконімів на **-и, -і** вважаємо неточним, оскільки не поділяємо думку Я.О.Пури щодо їх походження

Назви поселень на **-ани (-яни)** Волинської області стали об'єктом дослідження В.П.Шульгача [14]. В етимологічному словнику „Ойконімія Волині” науковець кваліфікує ойконіми цього словотвірного типу як назви жителів за місцем проживання (*Бужани, Замшани*) або за місцем походження (*Галичани, Туричани*). Одну назву цього структурного типу (*Вікторяни*) визначено як утворену за аналогією до похідних на **-ани (-яни)** і пов'язану з особовим іменем (*Віктор*) [14: 27]. Особливу увагу автор приділяє варіантності найменувань, що дозволяє в багатьох випадках встановити правильну форму ойконіма і відновити його колишні мотиваційні засади.

Заслугою на увагу ономастична праця польського вченого З.Штібера „*Toponomastyka Łemkowszczyzny*” [23]. Автор одним з перших у польській ономастиці визначає географічні назви на **-ани (-яни)** як первісні назви мешканців поселень за особливостями їх поселення чи за їх походженням (*Nadolany* – „ті, що мешкають на долі”, *Niebieszczy* – „ті, що прийшли з „obszaru zwanego *Niebieskie”) [23: 34].

До аналізу слов'янських географічних назв на **-ани (-яни)** звертається В.Ташицький у праці „*Slowiańskie nazwy miejscowe*” [25: 228-268]. Такі найменування він називає етнічними, бо первісно вони були назвами груп людей, тобто означали меншу чи більшу групу людей, назва яких мотивована характером місцевості, яку вони заселяли, або з якої походили (пол. *Nagórzany, Krakowiany*, ч. *Podlužany, Olomoučany*) [25: 244]. Це визначення В.Ташицького мало на той час, як і сьогодні, певні недоліки у зв'язку з тим, що поза ним залишилися топоніми, мотивовані особовими назвами. Тому 1973 року з'являється його стаття „*Nieetniczne nazwy miejscowe na -any*” [26: 100-107], у якій учений стверджує, що суфікс **-ани (-яни)** міг проникати між родові назви (*Borzeciany* – „рід чи піддані *Borzęta*”, *Grzegorzany* – „рід чи піддані *Grzegorza*”). Таких топонімів, на думку вченого, є невелика кількість, проте, зважаючи на значеннєвий характер цих назв, їх не можна об'єднувати з назвами етнічними. У названій праці автор використовує поодинокі приклади східнослов'янських ойконімів досліджуваної моделі, тому його висновки не вважаємо остаточними.

С.Роспонд у монографії „*Klasyfikacja strukturalno-gramatyczna slowianskich nazw geograficznych*” виділяє географічні назви з формантом **-ани (-яни)** як загальнослов'янський онімний тип: пол. *Brzeżany, Dębiany*; ч. *Bukovany, Olomoučany*; серб. *Brežani, Doljani* [18]. Такі топоніми він кваліфікує як етнічні назви на окреслення терену, заселеного мешканцями: *Bielany, Lipiany* [Rospond, 1984]. Вони сформувалися від найдавніших племінних назв і означали людей, названих від характеристик території [19: 209].

Вивченню польських географічних назв на **-ани (-яни)** присвятила ґрунтовну розвідку Д.Подлявська [16]. Суфікс **-ани (-яни)** (< *-*janino-/ -*enino-*) виступає у назвах поселень на теренах усієї Славії. У дослідженні Д.Подлявська використала формальний, структурний та стратиграфічний методи. На її думку, залежно від значення твірних основ польські назви на **-ани (-яни)** можуть походити:

– 1) від інших топонімів: назв поселень (*Gorzyczy* – *Gorzyce, Jaślany* – *Jasło*); гідронімів, оронімів (*Pobużany* – *Bug, Solany* – *Sola*); хоронімів (*Litwiany* – *Litwa, Pomorzany* – *Pomorze*);

– 2) від топографічних властивостей місцевості: рельєфу (*Górzany* – «*góra*», *Polany* – «*pole*»), рослинного світу (*Olszany* – «*olsza*», *Topolany* – «*topola*»);

– 3) від особливостей матеріальної культури, врядування (*Barciany* –

«*barcie*», *Zadworzany* – «*dwór*»).

Дослідниця визначає продуктивність назв кожної групи, виокремлюючи четверту групу – двозначні назви, тобто такі, що можуть походити від апелятивів і від онімів (*Mościany* – *Mosty*/**mosty*», *Podolany* – *Podole*/**doly*»). З огляду на словотвірну будову топонімів Д.Подлявська виділяє назви суфіксального (*Wolany*, *Sośniczany*) і префіксально-суфіксального (*Pobierżany*, *Zagruszany*) типів, причому перших засвідчено 77%, а других – 23% від усіх назв. Вона прослідковує динаміку розвитку топонімів на **-ани (-яни)** за період з XII до XX ст. включно, з'ясовує їх територіальне розміщення. Проте вважаємо, що це дослідження є неповним через відсутність у ньому аналізу відантропонімних назв на **-ани (-яни)**.

Давньолужицькі етнічні назви на **-ани (-jane)** у статті „*Zur Deutung und Verbreitung der altsorbischen Wohnernamen auf -jane*” дослідив Е.Ейхлер [15]. Ця праця характеризується багатим історичним матеріалом, ґрунтовним вивченням функцій форманта, а також різних форм топонімів зазначеного типу. Дослідження є тим важливішим, бо містить огляд назв, що перейшли зі слов'янських місцевостей у німецький діалект і які сьогодні нелегко розпізнати. Автор локалізує сучасну назву, подає всі зафіксовані її варіанти, реконструює давню назву, визначає її твірну основу, проводить паралелі з іншими слов'янськими мовами: наприклад, *Clieben*, на південному сході від Мейсона; 1205, 1213 *Clewan*, 1350 *Clewen*, 1515 *Kleben*; походить з давньолужицької *Clevane* > *chlew* „хлів”, пор. словац. *Chlievany*, укр. *Хлівчани* [15: 355].

Топоніми на **-ани (-яни)** неодноразово були об'єктом зацікавлень чеських мовознавців. Вагомим внеском у дослідження чеських назв на **-ани (-яни)** є багатотомна праця А.Профоуса „*Místní jména v Čechách...*” [17, I-IV]. П'ятий том вказаної розвідки містить додатки Я.Свободи і В.Шмілауера. Саме тут у розділі „*Склад чеських географічних назв*” подано класифікацію чеських географічних назв з формантом **-ани (-яни)** за семантикою твірних основ [17, V: 631-636]. В.Шмілауер поділяє їх на назви, у твірних основах яких відображені особливості: землі (*Skalany*, *Hlíňany*), води (*Vodňany*, *Řečany*), рослинного світу (*Doubravany*, *Olšany*), тваринного світу (*Rybňany*, *Kožľany*), матеріальної та духовної культури, у тому числі й назви інших поселень (*Mlýňany*, *Krakovany*), а також імена людей, зокрема, гіпокористики (*Malčany* – *Malik*, *Chotyčany* – *Chotyka*).

Ономаст Я.Спал класифікував досить неоднорідні за характером твірних основ ойконіми на **-ани (-яни)** на відіменникові, відприкметникові, та утворені від прийменникових конструкцій [22: 7-10].

Одним із складових комплексного топонімічного аналізу є стратиграфічне вивчення матеріалу. Як уважав С.Роспонд, топонімічна стратиграфія – це „пошук структурно-топонімічних шарів, залежних від часу і території” [21: 159]. Метод стратиграфії, доповнюючи лексико-структурний аналіз географічних назв, передбачає просторову локалізацію, кількісну характеристику, хронологію топонімів. Найкраще він розроблений у польській ономастиці. С.Роспонд здійснив спробу створення топономастичного атласу „*Stratygrafia słowiańskich nazw miejscowych*” [20]. Учений обґрунтував доцільність використання картографічного методу дослідження і запропонував загальнослов'янські карти для вибраних словотвірних типів топонімів.

Порівнявши досягнення українських і зарубіжних ономастів в галузі топонімії, приходимо до висновку, що ойконіми на **-ани (-яни)** як загальнослов'янський ойконімний тип опрацьовані неповно. Здебільшого до їх вивчення зверталися принагідно у регіональних дослідженнях. Зібраний і проаналізований вченими сучасний та історичний матеріал є цінним для укладання ономастичних атласів, словників топонімів, подальших студій з ономастики, історії

української мови. Проте стан опрацювання географічних назв з формантом **-ани** (**-яни**) далекий від комплексного.

1. Бучко Д.Г. Ойконіми Покуття на -ани, -яни на загальноукраїнському фоні. // Наукові записки ТДПУ. Серія: Українська лінгводидактика. Вип. 1. Тернопіль, 1997. С. 83-86.
2. Бучко Д.Г. Походження назв населених пунктів Покуття. Львів, 1990. 144 с.
3. Бучко Д.Г. Украинские топонимы на -івці, -инці. Автореф. канд. філол. наук. Львов, 1972. 22 с.
4. Карпенко Ю.О. Топонімія Буковини. К., 1973. 237с.
5. Котович В.В. Ойконімія Опілля XII-XX ст. Автореф. канд. філол. наук. Івано-Франківськ, 2000. 20 с.
6. Купчинська З.О. Лексико-семантична і словотвірна структура географічних назв на -ин, -ів (Територія України X-XX ст.). Автореф. канд. філол. наук. Львів, 1993. 18 с.
7. Купчинский О.А. Украинские географические названия на -ичі XIV-XXвв. Автореф. канд. філол. наук. Одесса, 1974. 33 с.
8. Купчинський О.А. Двочленні географічні назви України на -*'ї. // Питання історії української мови. К., 1970. С. 101-129.
9. Купчинський О.А. Найдавніші слов'янські топоніми України як джерело історико-географічних досліджень. Географічні назви на -ичі. К., 1981. 250с.
10. Купчинський О.А. Статистика та географія двочлених відприсвійних географічних назв України на -*'ї. // Історичні джерела та їх використання, вип. 4. К., 1969. С. 217-236.
11. Пура Я. О. Походження назв населених пунктів Ровенщини. – Львів: Світ, 1990. – 144 с.
12. Радьо Л.Н. Ойконіми України на -*'ї (-*'ја, -*'је) у X-XX ст. Автореф. канд. філол. наук. Івано-Франківськ, 2004. 18 с.
13. Шилов Г.Ф. Топонимы на -аны, -яны. // Всесоюзная конференция по топонимике. Тезисы докладов. Л., 1965. С. 132-135.
14. Шульгач В.П. Ойконімія Волині: Етимологічний словник-довідник. Київ, 2001. 189 с.
15. Eichler E. Zur Deutung und Verbreitung der altsorbischen Wohnernamen auf -jane. // Slavica, 1962. S. 348-377.
16. Podlaska D. Nazwy miejscowe z sufiksami -any i -ice na terenie Polski. // Onomastika. R.XVII. Zeszyt 1-2. Wrocław, 1972. S. 65-82.
17. Profous A. Místní jména v Čechách, jejich vznik, původní význam a změny. Praha, 1954-1957. T. I-IV; Svoboda J., Šmilauer V. T. V. Praha, 1960.
18. Rospond S. Klasyfikacja strukturalno-gramatyczna słowiańskich nazw geograficznych. Wrocław, 1957. 75s.
19. Rospond S. Słownik etymologiczny miast i gmin RPL. Wrocław, 1984. 463s.
20. Rospond S. Stratygrafia słowiańskich nazw miejscowych. T. 1. Wrocław. Warszawa. Kraków. Gdańsk, 1974.
21. Rospond S. Stratygrafia toponimiczna // Z polskich studiów slawistycznych. Warszawa, 1958.
22. Spal J. Místní jména obyvatelská zakončena na -any // Sborník vyšší školy pedagogické v Plzni. I. Plzeň, 1958. S. 5-133.

23. Stieber Z. Toponomastyka Lemkowszczyzny. Część I. Nazwy miejskowości. Łódź, 1948.
24. Šmilauer V. Chronologie osobních a místních sufixů v českých místních jménech // I Międzynarodowa slawistyczna konferencja onomastyczna. Wrocław etc., 1961. S. 137.
25. Taszycki W. Rozprawy i studia polonistyczne. I. Onomastyka. Wrocław, Kraków, 1958.
26. Taszycki W. Rozprawy i studia polonistyczne. V. Onomastyka. Wrocław, Kraków, Gdańsk, 1973.

СКОРОЧЕННЯ

білор.	білоруське
болг.	болгарське
луж.	лужицьке
пол.	польське
рос.	російське
серб.	сербське
словац.	словацьке
словен.	словенське
с. х.	сербохорватське
ч.	чеське

GENERAL CONDITION OF THE STUDY OF THE PLACE-NAMES ON -ANY (-YANY) IN SLAVONIC LINGUISTIC

Inna Tsaralunga

*Ivan Franko National University of Lviv,
The Ukrainian-language department,
1/234, Universytets'ka Str., 79602 Lviv, Ukraine,
phone: (00380 322) 96-47-17*

The researches of Ukrainian and Slavonic linguistic in the field of investigation of place-names with suffix of -any (-yany) was the main question of this article. Besides of the main value of the oiconyms of this type and their great value for studding of the history of Ukrainian language in Ukrainian linguistic such kind of names of settlement hadn't been investigated.

Key words: place-name, oiconim, model of word-building.